Det vilde overalt i Huset blive Mester,
Traktere Mændene som Okser og som Bæster.«
— Saa talte nylig Stork, i Enrum med sin Præst,
Som hannem svarede: Det er, per deum! bedst,
Det allertjenligst er, man flyer dem ingen Bøger.
Jeg tit gør Visitats, i Ammestuen søger
Om nogen Bog er skjult, sligt nøje efterser. o. s. v.

Det er vel utvivlsomt nærmest Iuvenal, der har fremkaldt hos Holberg det Spørgsmaal om Mandens og Kvindens Stilling i Livet. Det har ligget hos ham og mindet ham saa jævnlig, indtil han endelig tager sig over at ofre et helt Digt udelukkende til det. Da i 1722 hans 4 Skæmtedigte udkommer, er der til dem føjet et femte: Zille Hansdatters Gynæcologia eller Forsvarskrift for Kvindekønnet.« Det er en ung Pige fra Æbeltoft som fortæller, hvordan hun som lille fik tigget sig Lov af sin Fader til at studere, og nu er kommen i Tanker om, at Kvinder ogsaa kunde udføre andre af Mændenes Bestillinger. — Det er dette, man mærkværdigt at sige, har opfattet som en Satire. Paa hvad? Ja nærmest paa Anders Bordings: »Scutum Gynæcosophias« eller »Forsvar for lærde Kvinder.«

Da dette Digt ikke er meget kendt, skal jeg sige et Par Ord om det. Det er et Slags »Æredigt«, henvendt til en af de mange dannede og lærde adelige Damer, Bording kendte, Jomfru Margrete Juel. Teksten er:

»Hvi skuld' det ædle Kvindekøn
Saa vel ej kunde være
Til Lærdom færdig, snar og skøn,
Som Manden, og studere?«

Det indeholder en almindelig Lovsyngelse af »Kjønnet«s Herlighed. Jeg tør ikke nærmere indlade mig paa dets Indhold for ikke at løbe for langt bort fra mit egenlige Emne, men blot i Forbigaaende nævne, at Mester Anders er saa moderne, at han, til Fordel for sine Theorier om en bedre Opdragelse for Kvindekønnet, endog synes, ligervis som Bjørnson, at beraabe sig paa den i vor Tid saa yndede Arvelighedens Lov:

Naar Daarskab med Vankundighed
Vil sig til Sengs begive,
Tænk ved dig selv, hvad Kærlighed
Og *Afkom* dér vil blive!